

— направи така, щото ей сега да се разтвори земята подъ мене и право въ пъклото да се проваля!

Но земята не се разтваряше и дѣдо Калчо седѣше като закованъ до Къосака. А той продължаваше да гали и хвали купената брада. И когато всички се насмѣха отъ сърдце, Къосака рече:

— Ха сега, дѣдо Калчо, иди си и внимавай, пази ми брадата. Иначе, двойно ще ми я плащашъ. А а а, косъмъ не позволявамъ да падне отъ нея.

Отиде си дѣдо Калчо въ кѣщи, мушна се подъ чергата, но сънь го не лови. Какъ да се отърве отъ тоя дяволски Къосакъ? За смѣхъ стана на цѣлъ свѣтъ! Да се откаже отъ пазарлъка — не е лесна работа, ще трѣбва още петстотинъ гроша свои пари да загуби

Цѣла нощъ дѣдо Калчо не заспа. На другата вечеръ реши да не отива въ кръчмата. Но хитриятъ Къосакъ изпрати да го викатъ:

— Нека дойде да видя брадата си какво прави! Хайде де, пари съмъ броилъ за нея!

IV

Бѣлъ день дѣдо Калчо вече нѣмаше. Вечеръ, сутринъ, по пладне или посрѣдъ нощъ Къосака го викаше да си види брадата. А по едно време започна и да я скуби. Хване едно влакно, подрѣпне го, па каже:

— Боли ли, дѣдо Калчо? Търпи, търпи, тоя косъмъ грошъ ми струва!

Сбърка се дѣдо Калчо. Не знаеше какво да прави.

Търпѣ, търпѣ, па единъ день, като се дигна, че право у кѣщата на Къосака.

— Слушай, Къосакъ, ето ти паритѣ. Ето ти още петстотинъ гроша, само остави ме и мене, и брадата ми на мира.

— Така ли? — очуди се Къосака. — Не, дѣдо Калчо, азъ не искамъ твоитѣ пари. Вземи си ги. Вземи си и брадата, гледай си я, радвай ѝ се, само върни ми земята, която ми заграби и заграбвашъ педя по педя.

Наведе дѣдо Калчо глава и всичко разбра.

И върна той на Петъръ Къосака заграбеното и оттогава заживѣха като добри съседи.